

Τὸ κάτωθι εἰδύλλιον μετεφράσθη πρὸ εικοσιπενταετίας μετὰ τινῶν ἄλλων, ἐδόθη δὲ τὸ πρῶτον νῦν ὑπό τοῦ μεταφραστοῦ εὐ-
 μενοῦ εἰς τὴν «Ἐστία» πρὸς δημοσίευσιν, ἵνα δειχθῆ ὅτι ἔκτοτε
 ἐπιτυχεῖς ἐγένοντο πρᾶσπάθειαι ὑπὲρ τῆς δημώδους γλώσσης.

Σ τ. Δ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Ο Β Ο Σ Κ Ο Σ

Νῦν τὴν φιλήσω θέλησα μὴ μέρα τὴν Εὐνεία
 Μὰ κείνη περιπαίζοντας καὶ βρίζοντας μοῦ λέγει:
 «Ὅξ' ἀπ' ἐδῶ, βρωμοδοσκέ, ποῦ θες νὰ με φιλήσης.
 » Δὲν εἶμαι ἴω χωριάτικα φιλιὰ συνειθισμένη,
 » Μόνε νὰ γλύφω ἔμαθα τ' ἄρχοντικά τὰ χεῖλια.
 » Μήτε στὸν ὕπνο σου ποτὲ τὸ στόμα μου νὰ γγίξῃς.
 » Οὐφ, πῶς κυττάζει! πῶς μιλεῖ! τί ἄγρια χωρατεύει!
 » Πῶς μοῦ φωνάζει τρωφερά, καὶ πῶς με συντυχαίνει!
 » Γιὰ διὲ τί χαίτη, τί μαλλιά, τί μαλακά γενάκια!
 » Λιγὰ εἴθως τὸ χεῖλι σου λὲς κ' εἶν' ἄρρωστημένο
 » Κι' ἔχεις τὰ χέρια μελανὰ, καὶ μοῦ βρωμᾷς, βοσκέ μου.
 » Φύγ' ἀπ' ἐδῶ, βρωδοδοσκέ, μὴ με γεμίσης λέρες».

Αὐτὰ σὰν εἶπε, τρεῖς φορές στὸν κόρφο τότε φτύνει,
 κι' ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή μ' ἐκύτταξ' ἢ μαριόλα,
 κ' ἔστράβωνε τὰ χεῖλιά της, κι' ὄλο λαζὰ μ' ἐθώρει·
 κι' ἐλύγιζε, καμάρωνε στὴν τόση ἐμορφιά της.
 κι' ἐγέλασε περήφανα καὶ με περιγελοῦσε.

Τὸ αἶμά μου τότε ἄρχεψε στὲς φλέβες μου νὰ βράζῃ,
 κι' ἀπὸ τῆ λύπη κόκκινος ἐγίνηκα σὰ βόδο,
 μὰ τότε κείνη μ' ἐφυγε καὶ μ' ἄφησε μονάχον
 νὰ καίωνται τὰ στήθια μου πῶς τέτοια ξεπλυμένη
 ἐπεριγέλασεν ἐμὲ χαριτωμένο ἀγόρι!

Καλὸς δὲν εἶμαι; πέτε μου, βοσκοί μου, τὴν ἀλήθεια·
 ἢ μήνα ἔξαφνον μ' ἄλλαξε καμμιά κακὴ νεράϊδα;
 γιατί ἀνθίζαν ἄλλοτες ἀπάνου μου τὰ κάλλη
 καθὼς ἀνθίζει κι' ὁ κισσὸς εἰς τοῦ δενδροῦ τὴ ρίζα,
 κι' ἐσκέπαζεν ἢ ἐμορφιά τὰ βόδομάγουλά μου,
 κι' ἐγύνονταν σὰν σέλινα ἢ τρίχες στὰ μηνίγγια,
 κι' ἀπάνου ἀπὸ τὰ φρύδια μου τὰ μαῦρα λαμποκόπα
 τὸ μέτωπό μου τὸ λευκό· κι' ἀστράφτανε δύο μάτια
 πλεῖο κι' ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἀθηναῆς τῆς γαλιανοματούσας·
 κ' εἶχα τὸ στόμα δροσερὸ ὡσὰν τὸ γλωροτύρι,
 καὶ ἡ φωνή μου ἔρρεγεν ἀπὸ τὰ δύο μου χεῖλια
 ἀπὸ τὸ μέλι πλεῖο γλυκεῖα ποῦ στάζει ὄχ τὴν κερύθρα.

Μ' ἄν θες, καὶ τὴ φλογέρα μου γλυκὰ κι' αὐτὴ λαλῶ τὴν,
 καὶ τὴ σφυρίστρα, τὸν αὐλό, ὅλα γλυκὰ τὰ παίζω,
 κι' ὅλες με λέγουν ἐμορφον εἰς τὰ βουνὰ ἢ κοπέλες,
 κι' ὅλες ἐκείνες με φιλοῦν, μόνον αὐτὴ δὲ θέλει,
 κι' ὅτι πῶς εἶμαι δὴ βοσκὸς περνᾷ καὶ δὲ μ' ἀκούει.

Μὰ δὲ γνωρίζ' ἢ παλαβὴ πῶς ὡς κ' ἢ Ἀφροδίτη,
 τρελλάθηκε κι' ἀγάπησεν ἕναν καλὸ τσοπάνη,
 κι' ἔτρεχε μόνη στὰ βουνὰ νὰ βόσκη τὰ κοπάδια;

Δὲν ξέρει πῶς ἐφίλησε τὸν Ἄδωνι στὸν κάμπο,
 καὶ πῶς στὰ δάση ἔτρεχε τὸν Ἄδωνι νὰ κλαίῃ;

Κι' αὐτὸς ὁ Ἐνδυμίωνας βοσκὸς κι' αὐτὸς δὲν ἦτο;
 Μὰ ὡς τόσο καὶ βρωδοδοσκὸ γλυκὰ τὸν ἐφιλοῦσε,
 κι' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο κατέβαιν' ἢ Σελήνη,
 μαζὶ του γὰ νὰ κοιμηθῆ στῆς Λάτμου μες στὰ δάση,
 Καὶ σὺ δὲν κλαῖς γιὰ ἢ να βοσκῶ, κακόμοιή μου Ῥέα;
 Καὶ σὺ Κρονίδη, τάχατες γιὰ ἢ να βοσκῶ παιδάκι,
 δὲν πέταξες σὰν ἀέτος με μακροὺς φτεροῦγες;

Μὰ ἢ Εὐνεία νὰ φιλή μόνη βοσκὸ δὲ θέλει!
 Αὐτὴ κι' ὄχ τὴ Κυβέλη μας κι' ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη,
 κι' ὄχ τὴ Σελήνη ἐλόγιασε καλλιτέρα πῶς εἶναι!

Νὰ δώσῃ ὁ θεὸς προακαλῶ, καινούργια μου Ἀφροδίτη,
 ἀπάνου μήτε στὰ βουνὰ, μήτε στὴ γῶρα μέσα
 νὰ μὴ μπορέσης πουθενὰ τὸν Ἄρη νὰ φιλήσης,
 παρ' ἐρημη καὶ μοναχὴ τὲς νύχτες νὰ κοιμᾷσαι.

Γ. Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον θὰ ἐκδοθῆ τὴν προσεχῆ ἑβδο-
 μάδα ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἐστίας βιβλίον περιέργον
 περιέχον πλουσίαν συλλογὴν παικίλων διασκεδαστικῶν
 παιγνίων πρὸς τέρψιν τῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὰς χειμερινὰς
 ἐσπερίδας. Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου ἀπεσπάσαμεν τὰ ἐπό-
 μενα δύο παίγνια.

ΤΟ ΟΜΙΛΟΥΝ ΛΕΜΟΝΙ

Παρουσιάζεις εἰς τὴν ὁμήγουριν ἐν λεμονί, διὰ
 μέσου τοῦ ὅποιου, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον,
 περνᾷς μίαν ταινίαν ἢ ἐν κορδόνι. Πατεῖς διὰ τοῦ
 ποδὸς τὴν κάτω ἄκρον
 τῆς ταινίας, ἐνῶ κρατεῖς
 διὰ τῆς ἀριστερᾶς χει-
 ρὸς τὴν ἀνωτέραν ἄκρον.
 (*Ἰδ. σχ. 1).

Μὲ τὴν δεξιᾶν χεῖρα
 κρατεῖς τὸ λεμόνι εἰς τὸ
 ἀνώτατον μέρος τῆς ται-
 νίας.

Τούτων γενομένων, ἀ-
 ναγγέλλεις ὅτι διὰ τῆς
 μαγικῆς δυνάμεως τῶν
 ὀπῶν κατέχεις, δύνα-
 σαι νὰ κάμῃς τὸ λεμόνι
 νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ ἡμι-
 λῆ, καὶ ὅτι ἀμέσως θὰ
 δώσης ἀπόδειξιν τούτου.

Καὶ ἐν ἀρχῇ ἀπευθύ-
 νεις εἰς τὸ λεμόνι τὴν
 ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Πῶς θὰ μὰς δεί-
 χνης ὅτι θέλεις νὰ εἰπῆς
 ναί;

Τὸ λεμόνι καταβαί-
 νει καὶ σταματᾷ εἰς τὸ
 μέσον τῆς ταινίας.

Λαμβάνεις τὸ λεμόνι
 διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸ
 ἀναυθιάζεις πάλιν εἰς τὸ
 ἀνώτατον ἄκρον τῆς ταινίας. Ἐκεῖ τὸ ἀφίνεις τὸ
 λεμόνι μένει κρατούμενον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὸ ἐρωτᾷς πάλιν:

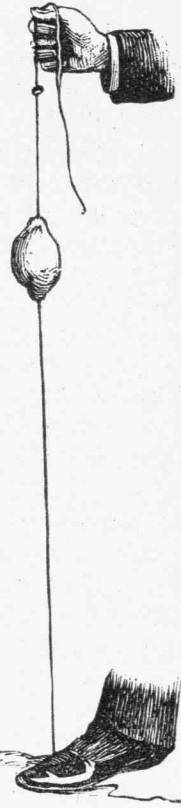
— Πῶς θὰ μὰς δείχνης ὅτι θέλεις νὰ εἰπῆς ὄχι;
 Τὸ λεμόνι ὀλισθαίνει γοργῶς ἐπὶ τῆς ταινίας καὶ
 καταπίπτει ἕως κάτω.

Τώρα στρέφεις πρὸς τὴν ὁμήγουριν καὶ ζητεῖς
 παρ' ἑνὸς νὰ σοῦ εἰπῇ ἕνα μικρὸν ἀριθμὸν, λ. χ.
 κατώτερον τοῦ 5. Ζητεῖς δὲ καὶ παρ' ἑνὸς ἄλλου νὰ
 σοῦ εἰπῇ ἄλλον ἀριθμὸν.

*Ὡς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἕνας εἶπε τὸν ἀριθμὸν 2
 καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἀριθμὸν 5.

— Πολὺ καλὰ, ἀπαντᾷς τώρα θὰ διατάξω τὸ
 λεμόνι νὰ κάμῃ τὴν πρόσθεσιν τῶν δύο αὐτῶν
 ἀριθμῶν.

Λαμβάνεις τὸ λεμόνι καὶ τὸ ἀναυθιάζεις πάλιν

Σχ. 1.

εἰς τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς ταινίας. Ἐπειτα λέγεις πρὸς αὐτό :

— Εἰπέ μας, 2 καὶ 5 πόσα κάμνουν ;

Τὸ λεμόνι καταβθίνει τὴν ταινίαν εἰς ἑπτὰ καταπτώσεις, ἧτοι σταματᾷ ἑπτάκις κατὰ τὴν περιάν του.

Μετὰ τοῦτο θέτεις τὸ λεμόνι καὶ τὴν ταινίαν ἐπὶ τινος τραπέζης ἢ σκαμνίου, λαμβάνεις μίαν δέσμην παιγνιοχάρτων καὶ προκαλεῖς τινὰ ἐκ τῆς συντροφίας νὰ ἐκλέξῃ ἓν χαρτί.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐξέλεξε τὸ ὀκτῶ καρῶ. Λαμβάνεις πάλιν εἰς χεῖρας τὸ λεμόνι μὲ τὴν ταινίαν, καὶ ἀπευθύνεις πρὸς αὐτὸ τὰς ἐπομένους ἐρωτήσεις :

— Τί χαρτί ἐπῆρεν ὁ κύριος ; μπκστοῦνι ;

Τὸ λεμόνι πίπτει ἕως κάτω, τούτέστιν ἀπαντᾷ ὄχι.

Τὸ ἀναβιβάζεις εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς ταινίας.

— Μήπως εἶνε καρῶ ;

Τὸ λεμόνι καταβθίνει ἕως εἰς τὸ μέσον τῆς ταινίας, ὅπερ δηλοῖ ναί, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη.

Ἄ ! καρῶ λοιπὸν εἶναι.

Ἀναβιβάζεις πάλιν τὸ λεμόνι.

— Εἰς τὰ καρῶ ὑπάρχουν φιγοῦραι, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα χαρτιά. Μήπως εἶνε φιγοῦρα ;

Τὸ λεμόνι καταπίπτει πάλιν ὡς κάτω, ἀπαντῶν ὄχι.

Τὸ ἀναβιβάζεις ἐκ νέου.

— Λοιπὸν θὰ εἶνε ἄλλο χαρτί ;

Τὸ λεμόνι σταματᾷ εἰς τὸ μέσον τῆς ταινίας.

Τὸ ἀναβιβάζεις ἐκ νέου.

— Εἰπέ μου λοιπὸν τί ἀριθμὸν ἔχει τὸ χαρτί αὐτό ;

Τὸ λεμόνι καταβθίνει εἰς ὀκτῶ καταπτώσεις, τούτέστι σταματᾷ ὀκτῶ φοράς κατὰ τὴν κατάθασιν.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, ὡραῖα μοῦ ἀπήνητες.

Λαμβάνεις τὸ λεμόνι μὲ τὸ ἀριστερὸν χέρι, τὴν ταινίαν μὲ τὸ δεξιὸν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τὸ ὁποῖον ἐπάτεις μὲ τὸν πόδα, καὶ περιτυλίσσων αὐτὴν περὶ τὴν χεῖρά σου, τὴν τραβᾷς καὶ τὴν ἐκσπᾷς ἀπὸ τὸ λεμόνι, καὶ τὴν τοποθετεῖς εἰς μέρος μὴ βλεπόμενον καλῶς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους.

Τέλος λαμβάνεις ἓν μαχαῖρι, κόπτεις εἰς δύο τὸ λεμόνι καὶ τὸ παρουσιάζεις εἰς ὄλους διὰ νὰ δείξης ὅτι καμμία προετοιμασία αὐτοῦ δὲν εἶχε γίνει πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πειράματος.

Παρασκευὴ καὶ ἐξήγησις τοῦ παιγνίου

Ἐν τούτοις τὸ παίγνιον προπαρασκευάσθη ὅπως-δήποτε τεχνικῶς ἀλλὰ ἀπλῶς κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον :

Προμηθεύεσαι ἓνα μικρὸν λεπτὸν σωλῆνα ἀπὸ τεκενέν, ὀλίγον κυρτὸν ἐν τῷ μέσῳ, ἔχοντα τόσον πλάτος ὥστε νὰ διέρχεται δι' αὐτοῦ ἡ ταινία, καὶ κατ' ἰδίαν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἄλλων, εἰσάγεις τὸν σωλῆνα αὐτὸν εἰς τὸ λεμόνι. Ὁ σωλῆν πρέπει νὰ ἔχῃ τόσον μῆκος, ὥστε νὰ μὴ ἐξέχῃ οὔτε ἀπὸ τὸ ἓν οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ λεμονίου. Πλὴν τούτου τὸν σωλῆνα εἰμπορεῖς νὰ χρωματίσῃς μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα τῆς ταινίας.

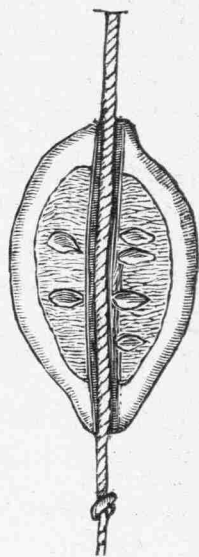
Ὡς πρὸς τὴν ταινίαν, αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχῃ μῆκος

περίπου 1 μέτρον καὶ 20 ἑκατοστῶν. Τὸ ἐπάνω τῆς ἄκρον καταλήγει εἰς κόμβον στερεόν, τὸν ὁποῖον κρατεῖ τὸ ἀριστερὸν χέρι εἰς τὸ κάτω ἄκρον τῆς ταινίας εἶνε προσηρητημένον σιδηροῦν σύρμα, μακρὸν ὅσον τὸ διπλάσιον μῆκος τοῦ λεμονίου καὶ εὐλύγιστον.

Τούτων οὕτως ἐχόντων παρουσιάζεις εἰς τοὺς θεατὰς τὸ λεμόνιον μὲ τὸν σωλῆνα ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐπιδεικνύεις αὐτὸ καλῶς, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ δώσῃς εἰς χεῖράς των. Λαμβάνεις εἶτα τὸ κάτω ἄκρον τῆς ταινίας καὶ εἰσάγεις αὐτὴν, τῇ βοήθειᾳ τοῦ σιδηροῦ σύρματος, ἐντὸς τοῦ σωλῆνος τοῦ ἐν τῷ λεμονίῳ εὑρισκομένου, καὶ ἐξάγεις αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ λεμονίου διαπερῶν αὐτὸ κατὰ μῆκος (Ἰδ. σχ. 2).

Μετὰ τοῦτο ἀφαιρεῖς τὸ σύρμα ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς ταινίας καὶ πατεῖς τὸ ἄκρον αὐτὸ διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, καὶ μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαμβάνεις τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς ταινίας, ὅπου εἶνε ὁ κόμβος.

Ὅταν οὕτω κρατῆς τὴν ταινίαν, θὰ συμβῆ ὥστε, καθὲ φοράν ποῦ τὸ λεμόνι εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, ἅμα ἡ ταινία εἶνε τεντωμένη, νὰ ἐπιφέρῃ διὰ τῆς καμπύλης ἣν σχηματίζει ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ λεμονίου πίεσιν τινὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ κυρτοῦ μέρους

Σχ. 2.

Σχ. 3.

τοῦ σωλῆνος. Ἡ πίεσις αὕτη ἀρκεῖ διὰ νὰ σταματᾷ τὸ λεμόνι ὅταν κατέρχεται. Ὅθεν εἰμπορεῖς εὐκόλως

νά σταματᾶς τὸ λεμόνι κατ' ἀρέσκειαν ἢ νὰ τὸ ἀφήνης νὰ κατέρχεται, τεντόνων ἢ χαλαρόνων τὴν ταινίαν.

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκπληξίς ἐκ τοῦ παιγνιδίου εἶνε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν κόπτεται εἰς τὸ μέσον τὸ λεμόνι πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν εἶχε γείνει καμμία παρασκευὴ αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο, ὡς ἐξηγήσαμεν ἀνωτέρω, περιτυλίσσεις τὸ κάτω ἄκρον τῆς ταινίας εἰς τὴν χεῖρά σου μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἐγγίζει τὸ λεμόνι, καὶ τραβᾶς διὰ μιᾶς δυνατὰ. ("Ἴδε τὸ παρατιθέμενον σχ. 3). Ἐνεκα τοῦ κόμβου, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς ταινίας, αὕτη ἐξερχομένη τοῦ λεμονίου θὰ συμπαρασύρῃ καὶ τὸν μικρὸν σωλῆνα. Θὰ μείνῃ λοιπὸν τὸ λεμόνι ἐλευθερὸν ἀπὸ τὸ μικρὸν μηχανήμα, καὶ εἴμπορεῖς νὰ τὸ κόψῃς εἰς τὸ μέσον χωρὶς φόβον νὰ παρατηρηθῇ ἡ θέσις τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὁ σωλῆν.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐκτελεῖται κατὰ δύο τρόπους, καὶ κατὰ τοὺς δύο δὲ πρέπει ἡ συντροφία ὅλη νὰ καθίσῃ περίξ μεγάλης τραπέζης ἔχουσα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς γραφὴν.

Ὁ **γραμματικός**, τουτέστιν ἐκεῖνος ὅστις διευθύνει τὸ παιγνίδι, διανέμει εἰς ἕκαστον τῆς συντροφίας ἓν τεμάχιον χάρτου λευκοῦ.

Ὅταν συμφωνηθῇ νὰ παιχθῇ τὸ παιγνίδι κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον, γράφουσιν ὅλοι εὐαναγνώστως τὸ ὄνομά των ἐπὶ τοῦ χάρτου ὅστις τοῖς ἐδόθη, καὶ ἐπιστρέφουσιν αὐτὸν εἰς τὸν **γραμματικόν**, ὅστις τότε ἀνακατόνει ὅλα τὰ τεμάχια τοῦ χάρτου καλῶς, καὶ δίδει πάλιν εἰς ἕκαστον ἀνά ἓν ἐξ αὐτῶν τὸ τυχόν, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἄλλος τις ποῖον ὄνομα ἔλαβεν ἕκαστος. Τότε δὲ οἱ λαβόντες τὰ χαρτῖα μὲ τὰ ὄνόματα, χωριστὰ ἕκαστος καὶ μυστικά, γράφει ὑποκάτω τοῦ ὀνόματος τὸ ὁποῖον τοῦ ἔλαχε τὴν γνώμην του περὶ τοῦ προσώπου τούτου, διπλόνει τὸ χαρτάκι του, καὶ τὸ δίδει πάλιν εἰς τὸν **γραμματικόν**, ὅστις ἀφοῦ τὰ πάρῃ ὅλα ὀπίσω, τὰ ἀνακατόνει ἐκ δευτέρου, καὶ ἀρχίζει ἀναγινώσκων ἓν ἕκαστον μεγαλοφώνως, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα νὰ ἴδῃ τὰ χειρογράφα. Ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἡ ἀνάγνωσις, σχίζονται ὅλα τὰ τεμάχια ἐκεῖνα, ἢ ῥίπτονται ἔς τὴν φωτιά, πρὸς ἀποφυγὴν διενέξεων καὶ μαλωμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προκύβουν ἀπὸ τινος κακεντρεχεῖς γνώμας, ἂν ἐγίνοντο γνωστοὶ αἱ γράψαντες αὐτάς ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Ἐπειδὴ τὸ παιγνίδι δύναται τοιουτοτρόπως νὰ καταλήξῃ εἰς προσωπικὰς ἀντεγλήσεις ἐπικινδύνους, ἰδοὺ δεύτερος τρόπος καθ' ὃν δύναται νὰ παιχθῇ ἄνευ κανενὸς ἀτόπου.

Ὅταν ὁ **γραμματικός** διανείμῃ τὰ χαρτῖα, ὁ καθείς προσλαμβάνει ψευδὲς τι ὄνομα κατ' ἀρέσκειαν οἰονδήποτε, καὶ ἀφοῦ γράψῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του ἐπὶ τοῦ τεμαχίου χάρτου, γράφει κατόπιν καὶ τὸ ψευδὲς τοῦτο ὄνομα, χωρὶς ὁ γείτων του νὰ ἴδῃ αὐτό. Τούτου γενομένου, ὁ **γραμματικός**

συνάζει τὰ δελτία, καὶ ἐπειτα ἐπὶ ἄλλων ἰσαριθμῶν δελτίων λευκῶν μεταγράφει μόνον τὰ ψεύτικα ὀνόματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν παιζόντων, ἀνακατόνει τὰ δελτία καὶ τὰ διχομοιράζει πάλιν εἰς τοὺς παιζοντας, οἵτινες ἔχοντες τῶρα ὑπ' ὄψιν των ἓν ἄγνωστον ὄνομα, βασανίζουσιν τὸν νοῦν των νὰ μαντεύσων εἰς τίνα ἄρα νὰ ἀνήκῃ τὸ ὄνομα αὐτό, καταλήγουσι τέλος εἰς ἓν οἰονδήποτε, γράφουσιν ὑποκάτω τὴν γνώμην των μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶρα, καὶ ὑπογράφουσιν τὸ δελτίον μὲ τὸ ψεύτικόν των ὄνομα. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον συμβαίνει πολλάκις νὰ ἐγκωμιάσῃ τις πρόσωπον, τοῦ ὁποῖου ἄλλως δὲν θὰ ἐφείδετο, ἂν ἐγνώριζε περὶ τίνος πρόκειται, καὶ νὰ τραυματίσῃ ἀνηλεῶς ἄλλο, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ φανῇ λίαν φιλόφρων. Ἐκ τούτου προέρχονται ἀστείότατα ἀλλαντάλλων, δύναται δὲ ὁ **γραμματικός**, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅλων τῶν δελτίων, νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ ἀληθῆ ὀνόματα τῶν γραψάντων ὅλων, ἀλλ' οὐδεὶς τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θυμώσῃ διὰ κακὴν τινα περὶ αὐτοῦ γνώμην γραφείσαν ἢ νὰ κομπάσῃ δι' ἐπαίνους, οἵτινες τῶ ἀπενεμήθησαν κατὰ τύχην.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 25 Νοεμβρίου. Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, 25 Νοεμβρίου, ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου ἰδρυτοῦ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης Βίγκελμανν, ἐγένινεν ἡ ἐναρξίς τῶν δεκαπενθημέρων χειμερινῶν συνεδριάσεων τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Τὸν λόγον εἶχον ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος γραμματεὺς αὐτῆς κ. κ. Δαϊρπελδ καὶ Βόλτερς. Ὁ κ. Δαϊρπελδ ὁμίλησε περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ γενομένων ἀνασκαφῶν δαπάνη τῆς κυρίας Σοφίας Σλήμανν. Αἱ ἐργασίαι αὐταί, περὶ ὧν ὁ λαλῶν καὶ ἐν τῇ προτελευταίῃ τεύχει τῶν Mittheilungen συνοπτικὰς τινὰς πληροφορίας πρὸς ἄλλους, χαρακτηρίζουσι νέον λίαν σπουδαῖον στάδιον τῶν ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ τοῦ Πριάμου ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐρευνῶν. Μετὰ τὰς πρώτας τοῦ μεγάλου σκαπανέως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἐργασίας, τοῦ μακαρίτου Ἐρρίκου Σλήμανν, γενικῶς ἐπιστεύθη ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου στρώματος πόλις, ἐν ἣ καὶ ὁ χρυσοῦς θησαυρὸς εὐρέθη, ἦτο ἡ Πέργαμος τοῦ Πριάμου, τουτέστιν ἡ πόλις ἐκεῖνη ἣτις πρὸ τοῦ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀποικισμού τῶν Ἑλλήνων ἤκμασε καὶ ἐν πολέμῳ τινὶ διὰ πυρκαϊᾶς κατεστράφη, ὡς ὁ Ὁμηρὸς αὐτὸς πραγματικῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς Ἰλίου προσημάνει. Ὀλίγον ὅμως πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὁ Σλήμανν μετὰ τοῦ κ. Δαϊρπελδ συνεχίζων τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἰσσαρλίκ, ὡς ὀνομάζεται σήμερον ἡ πάλαι Τροία, παρετήρησεν ὅτι τὸ ἔκτον στρώμα ἐκρυσπεν ἐρείπια πολὺ σπουδαιότερα ὅσα τῆς δευτέρας ἐκεῖνης πόλεως. Ὁ θάνατος αὐτοῦ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1890 ἔθηκε κατόπιν τέρμα εἰς τὰς νέας ταύτας ἐρεῦνας, ἀλλ' ἡ κυρία Σλήμανν ὑπεσχέθη ἐτι τότε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐν τῇ σημεῖῳ τούτῳ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην ἐξεπλήρωσε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρους, χορηγήσασα δεκαεξήκω φράγκα ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπεδείχθη λοιπὸν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Δαϊρπελδ γενομένων ἀνασκαφῶν, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ διεθυντοῦ τοῦ ἐν Βερολίνῳ προϊστορικῷ μουσείου, τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀρχαι-